Rev Amos Mainh

داستانِ یوسف

(پنجابی منظوم)

از

جواھر داس

پنجاب ریلجس بک سوسائٹی
انارکلی - لاہور
۱۹۵۹ء

قیمت ۱ر ۶ پائی

بار پانزدہم ۳۰۰۰

داستانِ یُوسف پسرِ یعقُوب

دُعا

باپ بیٹا تے رُوح مُقدّس کرو مدد جی میری ‎ ‎ عقل میری نُوں روشن کریو کراں تعریف میں تیری
یارب بخشیں فضل حضُوروں قصّہ اِک بناواں ‎ ‎ یُوسف یار پیارے والا سارا حال سُناواں

حضرت یعقُوب دا بیان

اک پیغمبر دوست ربّ دا رہندا دیس کنعان ‎ ‎ صاحب عقل کرامت والا نام یعقُوب جوان
الیس پیغمبر باراں بیٹے بخشے سچّے سائیں ‎ ‎ سبھناں وِچّوں چنگا جانے حضرت یُوسف تائیں
رنگ برنگے کپڑے سوہنے باپ یُوسف نُوں پائے ‎ ‎ دیکھ بھراواں یُوسف تُوں دل وِچّ کاوڑ لائے
جد ہویا سال ستاراں یُوسف نال بھراواں جاوے ‎ ‎ جنگل دے وِچّ روز دہاڑے ایہڑ چار لیاوے
کرن قصُور جو بھائی اُہدے یُوسف غیرت کھاوے ‎ ‎ تے اوہ آکے پیُو دے اگے سارا حال سُناوے
راتیں سُتیاں یُوسف تائیں سُفنا سی اِک آیا ‎ ‎ اِک اچنبھا یُوسف تائیں سچّے ربّ دکھایا
جاں دِن چڑھیا حضرت یُوسف پاس بھراواں جائے ‎ ‎ سب حقیقت سُفنے والی بیٹھ اُنہاں سمجھاوے
سُفنے اندر اساں بھراواں اِک پیلی وِچّ جاکے ‎ ‎ ساریاں نے کے باراں پُولے بدّھے خُوب دبا کے
میرا پُولا سِدّھا ہویا اُچّا دل اسماناں ‎ ‎ ہو چو فیرے باراں پُولے بدّھے خُوب دبا کے
ہُن میں دُوجا سُفناں دساں جیہڑا آیا مینُوں ‎ ‎ سُورج چن ستارے باراں کرن سلاماں مینُوں
باپ کہے تُوں جیہڑا سُفناں آکھ سُنایا مینُوں ‎ ‎ ہیں تے مائی بھائی تیرے کرانگے سجدہ تینُوں
سُن کے سُفنا یُوسف کولوں بھائی بُرا مناون ‎ ‎ ایہڑ چھیڑ جنگل نُوں جاندے سکھے سکھے جا چراون

یُوسف اپنے بھراواں دی خبر نُوں جاندا ہے

اِکدن پیُو یُوسف نُوں کہندا پاس بھراواں جاویں ‎ ‎ ایہڑ نال بھراواں دے تُوں ساری خبر لیاویں

باپ کولوں ہتھ پا وِدیا یوسف جنگل دے ول جاوے   نظر نہ آون بھائی اُہنوں ہر دل نظر اُٹھاوے
یوسف نوں اِک بندہ کہندا حال سُناویں سارا   توں کی جنگل دے وِچ ڈھونڈیں پھرنا ایں آوارہ
یوسف کہندا اُس نوں یارا ڈھونڈاں اپنے بھائیاں   ایہڑ چارن سکھے آئے پتہ نہ کوئی سائیاں
بَیں اُہناں نوں کہندے سُنیا آؤ ایتھوں جائیے   ایتھوں جا دوتین وِچ اپنے ایہڑ اسیں چرائیے
ایہ گل سُن کے یوسف تائیں بہت تسلی آئی   اوتھوں ٹُر پیا پڑھ شکرانے کر دوتین نوں دھائی

یوسف دا بھراواں کول جانا

دیکھ بھراواں یوسف نوں متھے تیوڑی پائی   دیکھو خواباں والا آیا زندہ مول نہ جائی
اِک دُوجے نوں کہن بھراؤ اِس دی الکھ مکائیے   سِیس اُتارو اِس موذی دا یا کھوہے وِچ پائیے
بھیڈ کسے دا بچہ لے کے اُس دا خون چوائیے   یوسف والا کُڑتہ لیکے اُس دے وِچ ڈبائیے
ایسدے کولوں کُڑتہ لیکے پاس پتا دے جائیے   یوسف کھادا اِک درندے ایہ گل جا بنائیے
جیہڑا سُفنا اوس دیہاڑے ایس سُنایا جیکوں   ایہہ سُفنا دیکھ لوانگے پورا ہووے کیکوں
آکھے روبن بھائیاں تائیں خون ناحق نہ کریئے   مارو مول نہ یوسف تائیں زندہ کھوہ وِچ دھریئے
روبن فکر دے وِچ کردا یوسف کیویں بچاواں   ایتھوں زندہ لیکے اِہنوں پاس پتا دے جاواں
یوسف پاس بھراواں پہنچا آن پئے ہتیارے   وانگ جلاداں بھڑکے اُہنوں کپڑے چا اُتارے
یوسف کہے بھراواں تائیں ایہ نہ کجھ بھلیائی   رو رو ترلے کرے بیچارہ سُندے ناہیں کائی
بے تقصیرا پکڑ اُہناں نے روندا کھوہ وِچ پایا   اِک دُوجے نوں کہن بھراؤ اج سیاپا لاہیا

یوسف خدا دے اگے دُعا کرداہے

رو یوسف کہے خدایا توں صفتاں دا سائیں   لکھیں لکھ کریں اِک پل وِچ تیریاں واہ رضائیں
توں ہیں محرم حال میرے دا نال میرے جو ہوئی   تیرے باہجوں یا رب میرا دردی رہیا نہ کوئی

تیری طرف تکّے سب کوئی ہیں تُوں والی اللّٰہ	سب دی آس پچاون والا تیرا تخت مُعلّٰے
یا ربّ سائیاں جس بندے تُوں بنے مُصیبت بھاری	کر کے رحم بچاویں اُہنوں دیندا ہیں دلداری

اسماعیلی سوداگراں دا آؤنا

اُٹھ سوداگر اسماعیلی لد جلعادوں آئے	گرم مصالحہ تے خوشبویاں فَل مصر دے دھائے
دیکھ سوداگر کہے یہُودہ گل سُنو سب بھائی	ایویں کرنا خُون بندے دا ایہ ناہیں بھلیائی
بھائیاں نال یہُودہ رَلکے ایہ صلاح ٹھہراون	یُوسف ویچ انہاں اَگّے لے سوداگر جاون
سُن کے گل یہُودہ کولوں ہو گئے راضی سارے	ویچن لگّے یُوسف تائیں بن کے دُشمن بھارے
قیمت اِس دی وِیہہ روپئے چا بھراواں پائی	لے سوداگر یُوسف تائیں مصر چلّے کر دھائی
روبن جاں پھر کھُوہ دَل آیا جھاتی اُس نے پائی	یُوسف نظر نہ آیا اُہنوں روندا آکھ کے بھائی
روبن رو رو کے بھراوِاں کتھّے ڈھُونڈاں تینُوں	بھالاں سبّھے کھتّے تینُوں نظر نہ آویں مینُوں
بھائیاں لیکے بھیڈ دا بچّہ اُس دا لہُو چوایا	کُڑتہ لیکے یُوسف والا اُس دے وِچ ڈُبایا
جاں اوہ ابّا تے گھر آئے پھیر فریب بنایا	یُوسف والا کُڑتہ لیکے پیُو نُوں چا دکھایا
جنگل وِچّوں کُڑتہ لبھّا ہور معلُوم نہ سانُوں	جے ہے کُڑتہ یُوسف والا ہوگ سیان تُسانُوں
کہے یعقُوب ایہ اوہو کُڑتہ جیہڑا یُوسف پایا	جنگل دے وِچ میرا یُوسف کِسے درندے کھایا

یعقُوب دا غم کرنا

پھڑ کے کُڑتہ یُوسف والا لگّا مارن ڈھائیں	ہائے او پُت پیارے تینُوں ڈھُونڈاں کتھّے جائیں
لے کے کُڑتہ یُوسف والا باپ نے سینے لایا	ڈِگّا تڑپ زمین دے اُتّے موت پیالہ آیا
رو رو حضرت وَین کریندے ہنجُو ہار پروتے	پیا وچھوڑا یُوسف والا جی گیا وِچ غوطے
اسرائیل نے لِیڑا اپنے سارے پاڑ اُتارے	ہُن ہیں تینُوں کِتھّوں ڈھُونڈاں یُوسف پُت پیارے

چھپ گیا ہُن یُوسف میتھوں سوہنا چن نُورانی
پیا انھیر چوپھیر یوں مینوں ڈُبّا وِچ حیرانی

سوہنی صُورت یُوسف والی یا ربّ پھیر دِکھاویں
کدھیں چند دِہ جیوداں میری مَلک الموت لیاویں

یعقُوب دے بیٹے اُہنُوں تسلّی دیندے ہَین

نَل کے بیٹے پاس پیغمبر دین تسلّی سبھّے
مُول تسلّی نہ اُس آوے یُوسف کِتے نہ لبھّے

مینُوں درد وِچھوڑے والا کس نُوں حال سُناواں
باجھ پیارے یُوسف دے میں تڑپ تڑپ مرجاواں

گھلّیا سی میں یُوسف تائیں پاس بھراواں جاویں
دے کے روٹی بھائیاں تائیں ساری خبر لیاویں

جاں یعقُوب نے پُتّاں اَگے رو رو حال سُنایا
گھلّیا سی مَیں پاس تُساڈے پھیر نہ مُڑکے آیا

سڑیا خُون بدن دا میرا نیند آرام نہ آوے
باجھ پیارے یُوسف مینُوں نہ کُجھ چنگا بھاوے

جوہر داس یہ بات ہجر دی اِتنی چھڈ بھائیں
اگے قِصّہ یُوسف والا سارا آکھ سُنائیں

یُوسف دا مصر وِچ وِکنا

جاں سوداگر یُوسف تائیں لے گئے شُتر چڑھا کے
بردا کر کے ویچن لگّے شہر مصر وِچ جا کے

جاں ایہ خبر شہر وِچ ہوئی بردا اِک وِکاوے
قِطیفار لیا مُل یُوسف پکڑ غُلام بناوے

وانگ غلاماں یُوسف رہندا کردا اُس دِیاں ٹہلاں
برکت بخشی ربّ سچّے نے اندر اُہدے محلّاں

کم جو اُس دے گھر باہر دے پُورے ہُندے سارے
مدد خُداوند والی ہیگی یُوسف شُکر گُذارے

جاں سردار ڈٹھّا گھر یُوسف بنیا اوہ نیک جوان
رہندا نال ہمیشہ اُسدے آپ سچّا رحمان

پھیر اوہ کہندا یُوسف تائیں تُوں سُن میری جان
جِتنے مال خزانے میرے ہوویں تُوں بھردان

قِطیفار نے یُوسف تائیں سب دِتّی مختاری
اس تھیں اَگے یُوسف اُتّے بنی مُصیبت بھاری

قوطیفار دی بیوی دا یُوسف اُتّے عاشق ہونا

قطیفار دی بیوی ویکھو اکھّاں اُس دِل لائیا
عاشق ہوئی یُوسف اُتّے رنّاں ایہ چترائیاں

کہندی صورت تیری مینوں لگدی بہت پیاری ۔ منت سن لے میری یوسف لا میرے نال یاری
عشق تیرے نے سینے اندر میرے بھانبڑ لایا ۔ ہے میں اپنے دل دے اندر تینوں چا بٹھلایا
عشق تیرے وچ ہن میں یوسف ہویاں ہن دیوانی ۔ دماں باہجھ غلام میں تیری لگی عشق دی کانی
ایہ پیالہ وصل تیرے دا جاں اک قطرہ پیواں ۔ موئی عشق تیرے دے اندر پھیر نویں سر جیواں

جواب یوسف

مڑ یوسف نے اتر دتا ایہ گل نہ بھلیائی ۔ صاحب سچے اگے بی بی کیوں کرسان برائی
مینوں عشق خداوند والا لگا بہت پیارا ۔ لوں لوں میرا راضی ہووے پلکے اوہدا نظارہ
اُس نے دیہہ بنائی میری جان اوہدے وچ پائی ۔ اوہدے باہجوں دنیا اندر ہور نہ دسے کائی
اک دن مالک دے گھر جاوے کم اوہنوں کوئی سائی ۔ نوطیفار دی بیوی باہجوں گھر وچ ہور نہ کائی
جاں اس یوسف آیا ڈٹھا پھر مڑ عرضاں کردی ۔ پھڑ کے پلہ کہندی یوسف میں ہاں تیری بردی
صاف جواب یوسف نے دتا ایڈا پاپ نہ کرساں ۔ صاحب سچے اگے بی بی کیوں پاپی ہو مرساں
عورت کہندی سنیں پیارے پریت میرے نال لاویں ۔ اسے پلے سیج میری تے یوسف قدم ٹکاویں
یوسف کہندا اس نوں بی بی سیج دسے اگ تیری ۔ جاں میں قدم ٹکاواں اس تے جان سڑے تد میری
یوسف کہندا یا رب سائیاں منت کراں میں تیری ۔ اس بدذات کمینی کولوں شرم رکھیں توں میری
چادر اپنی ہتھ زنانی چھڈ نسیا اوہ ننگا ۔ پھاہی وچوں یوسف تائیں رب بچایا چنگا
جاں سردار محلیں آیا اوس فریب بنایا ۔ اس عبرانی بردے تیرے اج مینوں ہتھ پایا
کر کے زور چلاکی اس تھیں اپنا آپ بچایا ۔ بھج گیا سی ننگا ایتھوں لیڑا کڈھ وکھایا
سن سردار غصے وچ بھریا یوسف بھیج بلایا ۔ دتا ہتھ سپاہیاں اُس نوں یوسف قید کرایا
جاں اوس یوسف قید کرایا نال اوہدے رب سائیں ۔ بے تقصیرے یوسف اُتے کیتا فضل الٰہی
اوس داروغے قیدیاں دے نوں ترس یوسف تے آیا ۔ سب دے اُتے یوسف تائیں افسر چا بنایا

کم کسے دی اوہ داروغہ خبر نہ رکھے کائی　　سب دا فکر کریندا یوسف کردا سی بھلیائی
رہندا نال ہمیشہ اُس دے آپ خُداوند سائی　　ایسے کرکے یُوسف والی عزّت ربّ بنائی

دُعا مُصنف

میرے ایس ہنیر سوکل تُوں چا ربّ چانن لائے　　اس تھوں اگے شاہ مِصر دی ساری گل سنائے
شاہ مِصر فرعون سی جیہڑا بادشاہ سی اوہ بھارا　　گھوڑے جوڑے مال خزانے لشکر بیشمارا
نوکر سی اِک شاہ مِصر دا آٹا پکاون والا　　دُوجا نوکر شاہ مِصر نُوں دیوے شراب پیالہ
رکھنا وہاں شاہ مِصر دا وڈا اوگن کائی　　اندر وڈے بند بنھا کے دِتے شاہ پُچائی
رکھنے جا حوالے اُسدے دوویں قیدی سائی　　حضرت یُوسف پھر اُہناں دی کرن لگے نگرائی

دوہاں نوکراں نُوں خواب آؤنا

دوہاں جواناں نُوں اِک راتیں آیا خواب اسمانی　　جاں اوہ خوابوں فارغ ہوئے اُٹھے نال حیرانی
جاں دن چڑھیا حضرت یُوسف اُہناں پاس گیا سی　　حال حقیقت مینوں دسو لگی کہی اُداسی
آکھن راتیں یوسف سانُوں خواب دوہاں نُوں آئی　　اِس دا مطلب دسو سانُوں کر کے یاد اِلٰہی
خبر غیب دی اللہ جانے ہور نہ جانے کائی　　تینُوں دسو یُوسف کہندا خواب تُساں کی آئی
اِک کہے مَیں سُفنے اندر ڈِٹھی دَل انگوری　　گُچھے لگے سن اُسنوں تے پک ہوئی رس بھوری
پکڑ پیالہ شاہ مِصر دا مَیں چا رس نچوڑی　　اوہ پیالہ مَیں سی کھڑیا شاہ مِصر دے توڑی
یُوسف کہندا خواب تیری دا دساں مطلب سارا　　تیجے دن تُوں شاہ مِصر دا ہوسی جنم دہاڑا
خوشدل ہو کے شاہ مِصر تد تینُوں پاس بُلاسی　　شاہ مِصر لے اوہ پیالہ تیرے ہتھ پھڑاسی
جاں اوہ درجہ تیرا پہلی ربّ دوائے تینُوں　　شاہ مِصر دے اگے جا کے یاد کریں تُوں مینُوں
مینُوں وِیچ بھرانواں دِتا لے سوداگر آئے　　فوطیفار لیا مُل مینُوں گھر غلام بنائے
فوطیفار نے ڈِٹھا میرا دوس قصور نہ کائی　　مَیں عبرانی بےتقصیرا دِتا قید کرائی

تہتھ جوڑیں تے شاہ مِصر نوں میری گل سُنائیں
رحم کریں پردیسی اُتے قیدوں باہر کڈھائیں

جو پردیسی ہو مُسافر وِچھڑیا گھر باروں
اُس تے بہُت احسان مروّت کریئے بندے یاروں

خانسامے نے یُوسف اَگے اپنی خواب سُنائی
رِتن چنگیراں سر میرے تے دھریاں خُوب ٹکائی

اُتّلی دے وِچ روٹی رکھی شاہ مِصر دی بھائی
مار جھرُاٹاں اِلّاں کاں نوں کھان سواد لگائی

یُوسف کہندا تیجے دن نوں تینوں شاہ بُلاوے
دیکے تینوں ہتھ جلاداں پھاہے چا دواوے

شاہ مِصر دے جنم دی خوشی

تیجے دن نوں شاہ مصر نے سد امیر بہائے
اوہ بھی نوکر دوویں جہڑے قیدوں پاس بُلائے

اِک جنے نوں دے پیالہ درجہ چڑھوایا
پھاہے دِتّا خانسامے نوں جو یُوسف فرمایا

شاہ مِصر نوں سُفنا آؤنا

دوو رھیاں وِچ بند بنجالے یُوسف رہیا بھائی
تس دے پچھوں شاہ مصر نوں خواب حضُوروں آئی

سُفنے اندر ندی کنارے پُہنچے شاہ پیارے
نِکل ندی توں ستّے گائیاں لگیاں چرن کنارے

اوہ سن ستّے پلیاں ہوئیاں ڈاہڈیاں سُندر گائیاں
بعد اُنہاں دے ماڑیاں ستّے اوہ بھی ندیوں آیاں

ماڑیاں گائیاں موٹیاں اُتّے کر کے ہلّا آئیاں
پکڑ لیو نے اُنہاں تائیں اِکو وار لنگھائیاں

شاہ مِصر نا اوہ بھی ڈٹھی خواب جو دُوجی آئی
ستّے سِٹّے اِک تدی بھیں دِتّے ربّ دکھائی

نال کنک دے پُر پُر وِدّھے چنگے سِٹّے بھائی
بعد اُنہاں دے مندے سِٹّے اوہ بھی ڈِٹّھے سائی

ماڑیاں سِٹّے چنگے پھڑ کے اِکدم کھاہدے سائی
اُس ویلے پھر شاہ مِصر نوں خوابوں ہُرت سی آئی

دِل چڑھیاں تاں شاہ مِصر نوں صبر قرار نہ آوے
دیس مصر دے سب سیانے جادوگر مِلوائے

حاضر آن ہوئے شاہ اَگّے سب نے عرض گُذاری
کیتا یاد تُساں کیوں سانوں دس حقیقت ساری

اُہناں اَگے شاہ مِصر نے اپنی خواب سُنائی
ایہدا مطلب دسّو میتُوں دیاں اِنعام تُسانُی

جادوگر سیانے رَل کے کرن دلیلاں سبھے
شاہ مصر دیاں خواباں والا بھید کسے نہ لبھے

کر کے فکر دلیلاں تھکّے بھید کسے نہ پایا
اوسے ویلے ساقی تائیں یُوسف چیتے آیا

یاد آیا اج ساقی کہندا شاہ قصور جو میرا
اک دن میں تے خانسامے نے غصے کیتا تینوں
اک راتیں وچ بندیخانے خواب دوہاں نوں آئی
مطلب ساڈا خواباں والا ساتوں آکھ سنایا
عرض کراں میں تیرے اگے دیس مصر دے سائیں

اک بندہ میں دساں تینوں خواب سناوے تیرا
اندر روڑے بندیخانے قید کیتا توں سانوں
اساں سویرے یوسف اگے دوہاں خواب سنائی
سو پھل پایا اس دا ساتوں یوسف جو فرمایا
مطلب دسے خواباں والا اسدا یوسف تائیں

یوسف دا قیدوں خلاص ہونا تے خواباں دا مطلب دسنا

چھیتی شاہ نے جا کر بھیجے یوسف پاس بلایا
شاہ کہے میں اپنے سفنے دساں تیرے تائیں
گل از غیبی اللہ جانے ہور نہ جانے کوئی
شاہ مصر نے یوسف اگے اپنی خواب سنائی
اوہ جو ستے سٹے چنگے چنگیاں ستے گائیں
تے جو سکے سٹے ستے ماڑیاں ستے گائیں
ایہ گل سن کے شاہ مصر نوں دل وچ ہیبت آئی
ست ورھے دا کال جو آوے آفت ڈاہڈی آئی
یوسف کہندا شاہ مصر نوں دل وچ رکھ تسلا
بھالو مرد اجیہا کوئی عقل ہووے جس ساری
ورھیاں ست سکال دے اندر پر جا جو کماوے
گذرے جد وی سکال زمین بھیں آفت کال دی آوے
سنے امیراں شاہ مصر نوں ایہ گل چنگی بھائی
شاہ مصر کہے یوسف تینوں اللہ بھیت جنایا

نہاتا دھوتا لاکے بستر شاہ حضور دے آیا
اس دا مطلب توئیں یوسف مینوں آکھ سنائیں
میں ہاں اس تیرا دس مینوں خواب جو مینوں آئی
یوسف مطلب دسن لگا کر کے یاد الٰہی
ہر سال ست سکال ہووے گا بات سچی دل لائیں
ست سال دا کال جو ہووے اسدا پچھو سائیں
پچھن لگا یوسف تائیں ہن کی کرئیے بھائی
پر جا میری روٹی باہجوں مرسی بھکھی بھائی
مشکل تیری حل کریگا قدرت والا اللہ
دیس مصر دے پر جا اتے دیو اہنوں مختاری
لئے سبھناں کھیں پنجواں حصہ غلہ چا دریا وے
ستے ورہے اوہ کال دے اندر غلہ چا ونڈا دے
ہور نہ یوسف ورگا دسے اس وچ روح خدائی
اساں بھی تینوں دیس مصر دا حاکم چا بنایا

شاہ آکھے ہن سن توں یوسف جنتی پرجا میری   باہجوں حکم تیرے یوسف نہ کوئی کرے دلیری
بادشاہی دے بستر لے کے یوسف نوں چا پاوے   اپنے ہتھوں لاہ انگوٹھی یوسف دے ہتھ پاوے
لے کے نکلہ بادشاہی دا یوسف دے گل پایا   اپنی دوجی گدی اُتے اُس نوں چا بہایا
لگے اِک ڈھنڈورا دیندا پرجا نوں سمجھاوے   باہجوں حکم یوسف دے ہرگز نہ کوئی قدم اٹھاوے

یوسف دا بادشاہ ہونا

نہہ برساں دا یوسف ہویا حاکم رب بنایا   نام جو اُس دا بادشاہ نے جگت پناہ رکھوایا
آسناک بیٹی جاچک دی سندر روپ سوائی   شاہ مصر نے لے اوہ لڑکی یوسف نال ویاہی
چھوٹی عمرے یوسف یارو پریت اللہ نال لائی   تنگی تھیں رب برکت بخشی غم تھوں خوشی وکھائی
پہلوں یوسف پکڑ بھراواں انھے کھوہ وچ پایا   پچھوں فوطیفار دی بیوی اُس نوں قید کرایا
قید خانے وچ دکھ اٹھائے رب نہ اوس بھلایا   اوسے قیدی یوسف تائیں حاکم رب بنایا
بندہ بھاویں کرے بخیلی ربوں بخل نہ آوے   جیوں جیوں بندہ کرے بخیلی تیوں تیوں برکت پاوے
بادشاہ تھوں رخصت ہو کے یوسف گڈی چڑھیا   خلقت ویکھ ہوئی دل راضی چین خوشی دا چڑھیا
سارے دیس مصر دے اندر اُس نے حکم سنایا   اوہ سکال زمین تے آیا یوسف جو فرمایا
ورھیاں ست سکالے اندر بہت پیدائش ہوئی   یوسف جمع ذخیرے کیتے گنتی کرے نہ کوئی
کھاون والیاں جہڑیاں چیزاں سبھ جمع کرایاں   سبھناں بنڑاں شہراں اندر یوسف چا رکھایاں
یوسف دی اسناک بیگم نے دو ذین بیٹے جائے   افرائیم منسی چا دوہاں دے نام رکھائے
ستے سال سکال زمین تھیں ایویں گیا دہائی   کڑک زمین تے بجلی وانگوں آفت کال دی آئی
ایسا کڑا کال پیاسی پیداوار نہ ہووے   روٹی باہجوں خلقت ساری ہنجوں بھر بھر روے
شاہ مصر دے اگے پرجا مارن لگی ڈھائیں   رو رو کہندی روٹی بخشو دیس مصر دے سائیں
اُتر ایہ فرعون نے دتا بات میری من لاؤ   دیس مصر دا حاکم یوسف پاس اوہدے ہن جاؤ
شاہ مصر دی ایہ گل سن کے پھیر یوسف کول آئے   پہلوں کرن سلام جو اونہوں پچھوں حال سنائے

رو رو مصری عرض کریندے کردے گریہ زاری	سانوں بخشو روٹی حضرت بھکھ مصیبت بھاری
اسیں ہاں حضرت پرجا تیری توئیں ساڈا سائیں	رحم کریں لبس پرجا اُتے روٹی چا کھلائیں
یُوسف سُنی پُکار اُہناں دی کھاتے چا کھلاوے	پرجا ساری یُوسف کولوں غلہ لے لے جاوے
خلقت ساری دیس مصر وچ اَنّ وِہاجن آئی	باہجھ مصر دے اَنّ نہ لبھے کال جو ڈاہڈا سائی

یُوسف دے بھراواں دا پہلی وار مصر وچ آوُنا

کہے یُوسف ایہ پتراں تائیں دسّاں گل تُساں نُوں	دیس مصر وچ اَنّ ذخیرہ ہویا معلوم اسانوں
اِک دُوجے دا مُنہ نہ تکّو لے کے کھوتے دھاؤ	اَنّ خرید لیاؤ ایتھے سانوں تُسیں بچاؤ
اسرائیل دے پُتّر دسّے مصر چلّے کر دھائی	چھوٹا پُتّر نال اُنہاں دے گھلّیا باپ نہ سائی
یُوسف دا ایہ چھوٹا بھائی نال اُہناں نہ جاوے	رستے دے وچ یُوسف وانگوں مت کوئی آفت آوے
کئی بیپاری نال اُہناں دے رَل کے مصر وِں آئے	دسّاں بھراواں یُوسف اگے ہتھ بنھ سیس نوائے
یُوسف لیا سیان اُہناں نُوں بھائی مصر لے آئے	حضرت یُوسف اُنہاں پاسوں اپنا آپ لُکائے
دِل دا بھیت نہ کسے دے اگے یُوسف ظاہر کیتا	نہ اُس اپنا آپ جتایا بیٹھ رہیا چُپ کیتا
نال کڑک دے یُوسف بولے بھائی چا دھمکاوے	دسّو وطن تُساڈا کیہڑا ایتھے لین کی آئے
کہنے وطن کنعان اساڈا اَنّ وِہاجن آئے	اوسے ویلے یُوسف تائیں سُفنے چیتے آئے
یُوسف کہندا سمجھ لیا میں مطلب سب تُساڈا	سیکوہن کے ایتھے آئے ویکھن ملک اساڈا
ایہ گل سُن کے کہن لگے مارن لگے ڈھائیں	اِک بندے دے بارہ بیٹے دیس کنعان اسائیں
چھوٹا بھائی وطن رہیا سی ایہ گل سچّی جانی	اُس تھیں وڈّا بھلا نا ہیں نہ کوئی پتہ نشانی

یُوسف دا بھراواں نُوں جواب دینا

سدّو اپنا چھوٹا بھائی مینُوں تُسیں دکھاؤ	ہووے گل تُساڈی سچّی لے کے غلہ جاؤ

یوسف پکڑا اہناں دے تائیں تن دن قید کرائے
بعد اہناں نوں پاس بلایا تاں پھر حکم سنائے

قید کراں میں اک جنے نوں جیہڑا ایتھے چھڈو
باقی سبھے اس جگہ تھیں لے کے غلہ بھیجو

جیہڑا ہیگا چھوٹا بھائی مڑ کے نال لیاؤ
ہووے گل تساڈی سچی پھر غلہ لے جاؤ

بھراواں نوں پاپ یاد آونا

آپس دے وچ گلاں کردے بدلہ دینا آیا
اساں جو چھوٹے بھائی اُپر وڈا ظلم کمایا

رو رو ترلے یوسف کیتے سانوں ترس نہ آیا
بستر پکڑ اُتارے اُسدے روندا کھوہ وچ پایا

روبن کہندا اُس دن بھائیو زور تساں نوں لایا
مول نہ مارو ایس منڈے نوں ساڈے پیو دا جایا

اساں بھراواں نال جو اُسدے ایسی ظلم کمایا
دیکھو تاں ہن بدلہ اُس دا اسانوں دینا آیا

خون اُہدے بخشیں ساڈے سر تے قہر پیا آسمانی
ظالم خونی نام ہویا ہے ساڈا دوہیں جہانی

جاں میں اُتے کھوہ دے آکے جھاتی اُس وچ پائی
یوسف نظر نہ آیا مینوں دتی میں دوہائی

وچ عبرانی کردے گلاں یوسف سبھے سمجھے
بھائیاں وچوں جا اک پاسے رویا اکلو بنجے

پھر مڑ یوسف کہے اہناں نوں مرضی کی تساڈی
شمعون نے نوں رکھو ایتھے ایہ صلاح اساڈی

پکڑ سپاہیاں اوسے ویلے نال زنجیراں کڑیا
بھائیاں وچوں لے کے اُہنوں بندیخانے کھڑیا

یوسف کہے داروغے تائیں ہرگز ڈھل نہ لاؤ
لے کے چھیتی اہناں پاسوں دانے چھیتی پاؤ

شہر مصر تھوں ودیا ہو کے چلے وٹنے بھائی
رکینا جا اُتارا اہناں منزل پہلی آئی

اک جنے نے چھٹ جو کھولی دانہ گدھے چراوے
کھولدیاں ہیں چھٹے وچوں روکڑ نظری آوے

اوسے ویلے پکڑ روپے بھایاں جا دکھلائے
کیکوں ایہ روپئے آئے اُسدی سمجھ نہ آئے

ویکھو روپئے کب کھلونے کہے سبھے بھائی
چھٹ وچ لے ایہ روپئے شامت ساڈی آئی

رستے دے وچ کرن اندیشے آخر وطنے آئے
اول کھوتے خالی کر کے دانے ڈھیری لائے

پاس پتا دے سبھناں بھائیاں سارا حال سنایا
دیس مصر دے حاکم سانوں سیلو جا بنایا

اساں کہیا اُس حاکم تائیں دیس کنعان جو ساڈا — اَنّ دیا جن اینھے آئے ڈِٹھا دیس تساڈا
اِک بندے دے باراں بیٹے اس وطن وِچّ سائیں — ساتھوں چھوٹا دیس ہیا تے یُوسف لبھدا نائیں
تِر لے اساں بہتیرے کیتے منّی اُس نہ کائی — اس گل تے اوہ راضی ہویا نال لیا و بھائی
شمعُون نُوں اُنہاں پھڑ کے نال زنجیراں کڑیا — اوسے ویلے پکڑ سپاہیاں بندیخانے کھڑیا
دے اناج کہیا اُس سانُوں پھیر وطن وَل جائیو — نال نہ ہووے چھوٹا بھائی مِصرے پرت نہ آئیو
لے کے اپنا چھوٹا بھائی تُرت مِصر وَل آئیو — تدوں شمعُون حوالے کرساں نالے اَنّ لیجائیو
جاں پھر چھٹّاں دے مُنہ کھولے دانے ڈھیر لگائے — ہر کسے دی چھٹّے وِچّوں نِکل روپے آئے
سُنے پتا دے کمبن لگے کردے گِریہ زاری — اِک مُصیبت مُکّی ناہیں دُوجی آئی بھاری
سُن کے گل یعقُوب اُنہاں دی بہت غُصّے وِچّ آیا — ایسے طرح تُساں نے مینُوں بے اولاد بنایا
یُوسف پُت پیارا میرا اَج تک نظر نہ آیا — شمعُون نُوں وِچّ مِصر دے بندیوان بنایا
چھوٹا پُت پیارا میرا نال کدی نہ کھڑیو — کیتی بہت تاکید پُتاں نُوں ایڈا ظُلم نہ کریو

سوال روبن

روبن کہندا چھوٹا بھائی میں ہُن نال لیجاواں — صحیح سلامت مِصروں اُہنوں تیرے کول لیاواں
جیکر مصروں چھوٹا بھائی لیاواں پاس نہ تیرے — لے تلوار تُوں اپنی ہتھیں ماردئیں پُت میرے

جواب یعقُوب

کہے یعقُوب روبن دے تائیں مینُوں نہیں تسلّا — کیکر گھلّاں نال تُساڈے بھائی باہجھ اکلّا
رستے دے وِچ یُوسف وانگوں متّاں کوئی آفت آوے — یُوسف سوہنے وانگوں جیہڑی اُہنوں مار مُکاوے
مُدّت پچھوں روبن مینُوں رستہ یاد کرایا — اگے دی میں رستے دے وِچّ ہتھوں لعل گوایا
اَج توڑی میں ڈھونڈاں رستہ رستہ نظر نہ آیا — یُوسف پُت پیارے میرے پھیر نہ مُنہ دکھلایا

ڈھو تلوار میانوں رسنے رسنے ماری کاری
مار لئی اِس رسنے میری عاجز جان پیاری

رات دنے ایہہ یاد ہمیشہ رستہ نہ بُھلاواں
چھوٹے پُت پیارے نائیں ہُن نہ رستے پاواں

رستے دے وِچ سر پر اُس دے مت کوئی آفت آوے
وِچ بڑھاپے نال غماندے رستے توڑ پچاوے

جہڑا آن لیاندا مصروں لگ گیا سب غلہ
کہے یعقوب پُتاں دے نائیں ہُن ہے والی اللہ

پھر مُڑ کہت اُنہاں نائیں پھیر مصر ول جائیو
اج کل کال زمین تے ڈاہڈا آن وہاج لیائیو

عرض یہودا

موڑ جواب یہودے دتا عرض سُنیں توں میری
باہجھوں چھوٹے بھائی ساتھوں ہوندی نہیں دلیری

نال تاکید کیہا اُس حاکم بات میری وِل لائیو
باہجھوں چھوٹے بھائی تسیں پھیر نہ ایویں آئیو

نال گھلیں جے چھوٹا بھائی تاں پھر مصرے جائیے
نال خوشی دے حاکم پاسوں آن وہاج لیائیے

کہے یعقوب تُساں سنگ میرے وڈی بدی کمائی
کیوں کیہا اُس حاکم اگے گھر وِچ چھوٹا بھائی

کر کے اوکھے حاکم ساتھوں گھر دی خبر پُچھائی
دسّو باپ تُساڈا زندہ ہور دسّو کوئی بھائی

اساں کیہا پیو ساڈا زندہ ہور اک چھوٹا بھائی
بھائی دا ناں سُن کے حاکم سانوں پچاہی پائی

باپ نائیں پھر کہے یہودا عرض سُنیں توں سائیں
پھڑ کے باہوں ایس بچے نوں ہیرے ہتھ پھڑائیں

ضامن ہو کے کھڑاں ہیں ایتھوں جے او نہ چھڈ آواں
بُرا ہووے درگاہ وِچ میرا رب بخشیں بدلہ پاواں

نال گھلیں جے بھائی ساڈا تاں پھر آن لیائیے
جے نہ گھلیں سنے قبیلے آن کھنوں مر جائیے

جے گل مندوں اُس دی ہاڑے لیکے ایتھوں ٹُرئیے
اج توڑیں اسیں دوجی واری لیکے غلہ مُڑدے

یعقوب دا بنیامین نوں بھائیاں نال رُخصت کرنا

کہندا پھیر یعقوب پُتاں نوں ہرگز ڈھل نہ لاؤ
ایس پاسے دا چنگا میوہ اپنے نال لے جاؤ

شہد تے اُنہاں مُر مصالحے اپنے بھانڈے پائے
گر گل پستے نال بداماں بنھ تیار کرائے

چھٹاں وچوں پھل روپے جہڑے مصروں آئے — پھیر یعقوب اہناں نوں ہتھیں سبھو بنھ دکھائے
لے کے چھوٹے بھائی تائیں مصرے چھیتی جاؤ — صحیح سلامت ایس بچے نوں میرے پاس لیاؤ
پھیر یعقوب نے گوڈے ٹیکے سر سجدے وچ پایا — عرض کراں میں تیرے اگے سن توں بار خدایا
میں عاجز ہاں تیرا بندہ توں صفتاں دا سائیں — دیس مصر دے حاکم دے توں رحم دلے وچ پائیں
شمعون نوں قیدوں چھڈیں بھائیاں وچ رلائیں — چھوٹا پت پیارا میرا حاکم رکھے ناہیں

باہراں بھائیاں دا یوسف اگے جھکنا

لے سوغاتاں دونی روکڑ پھیر مصر وچ آئے — جا کھلو تے یوسف اگے سبھناں سیس نوائے
ویکھ اہناں نوں دل خوش ہویا کہے داروغے تائیں — ایہ عبرانی نے جا انھوں میرے گھر بٹھلائیں
کریں حلال کھیر دبھاڑو روٹی ٹھیک پکائیں — اج دوپہریں اہناں تائیں میرے نال کھوائیں
ٹریا نال داروغہ لے کے یوسف گھر پہچائے — ڈر دے مارے دل وچ کہندے کیکر ایتھے آئے
لگے کہن داروغے تائیں حال حقیقت ساری — کھڑیا ان خرید اساں نے اگے پہلی واری
جا کے چھٹاں دے منہ کھولے روکڑ نظری آئی — تہیں معلوم اوہ چھٹاں دے وچ کس نے چا ڈکائی
دے تسلی کہے داروغہ ہو جاؤ بھر مردانے — چھٹاں وچوں رب تساں نوں بخشے بڑے خزانے
کہے داروغہ اساں تہاڈی روکڑ پوری ہوئی — بیٹھو تسیں تسلا کر کے خوف نہ رکھو کائی
دے کے پانی اوس داروغے اوہناں تائیں نہوایا — لے کے بیٹھا داتہ اس کھوتیاں اگے پایا
اہناں نوں پھیر داروغہ بندی خانے آیا — لیا شمعون نوں اوتھوں اس نے بھائیاں وچ رلایا
جاں پھر شکر دوپہراں ہویاں یوسف گھر وچ آیا — رکھ سوغاتاں اس دے اگے سبھناں سیس نوایا
یوسف کہندا باپ تساڈا زندہ ہے بیچارہ — دکھ سکھ اس دا دسو مینوں حال تساڈا سارا
باہراں بھائیاں یوسف اگے ہتھ بنھ عرض گزاری — چنگا چھڈ آئے گھر اسنوں ناں کوئی دکھ بیماری
بنیامین نوں آکھے یوسف توں سن میریا شاہا — رہے ہمیشہ قدرت والا نال تساڈے اللہ

یُوسف ڈِٹھا چھوٹا بھائی اکھیں اُس دل لائے — اُس ویلے پھر یُوسف تائیں نین ہنجو بھر آئے
نال شتابی اُٹھ کھلوتا اگلو بغلے ہویا — دِل وِچ درد وِچھوڑے والا مار ڈھائیں اوہ رویا
دل نوں دے تسلّی یُوسف پھیر بھائیاں وَل آیا — دِتّا حکم داروغے تائیں کھانا تُرت منگایا
بیٹھ گئے ایہ پاسو پاسی وڈا چھوٹا بھائی — بنیامین اکلّا بیٹھا یُوسف نظر ٹکائی
بنیامین اکلّا بیٹھا دِل وِچ ایہ گل کہندا — جے اَج ایتھے یُوسف ہُندا نال میرے اوہ بہندا
یُوسف کہندا لڑکا بیٹھا سجائی یا بہجھ اکلّا — اس دے نال میں ہو بیٹھاں تانجو ہوس تسلّا
اُس داروغے پھڑکے بھانڈے سبھ نوں ل جا ورتائے — بنیامین دے بھانڈے وِچ دُونے کھانے پائے
سبھناں رلکے کھادا پیتا کہیا شکر خدایا — یُوسف سد داروغے تائیں پھیر ایہ حکم سُنایا
رلکے چھٹّاں اُہناں دیاں سو اَن اُہناں وِچ بھریو — جہڑی روکڑ دین تُسانوں اوہ بھی وِچے دھریو
تُسیں پیالہ لیکے میرا سب تھوں اکھ بچائیو — چھٹ جہڑی ہے چھوٹے دالی اُس دے وِچ ٹکائیو
کیتا اُس داروغے سوئی جو یُوسف فرمایا — جاں دن چڑھیا اُہناں تائیں اُس نے رستے پایا

یُوسف دا اُہناں دے مگر داروغے نوں گھلنا

یُوسف کہے داروغے تائیں پکڑ اُہناں نوں جا کے — کیوں پیالہ فلاں والا آندا تُساں چُرا کے
کیتی نال تُساں دے حاکم بہت وڈی بھلیائی — پکڑ پیالہ اُس دا آندا کیتی جے بُریائی
جاں پھر اُس داروغے تائیں یُوسف حکم سُنایا — اوسے ویلے اوہ داروغہ مگر اُہناں دے دھایا
پکڑ داروغے اُہناں تائیں نال غُصّے دھمکایا — اوہ پیالہ فلاں والا کاہنوں تُساں چُرایا
ہتھ بنھ سبھناں بھائیاں کہیا اُس داروغے تائیں — ایسا کم کدی نہ کریئے توں ہیں ساڈے سائیں
اگے چھٹّاں وِچوں ڈٹھی روکڑ گھر وِچ جا کے — اوہ تُساں دے اگے حاضر کیتی اساں لیا کے
چاندی دا اوہ پیالہ کڈھو جہڑا تُساں چُرایا — مُول نہ کرو بہانہ ایڈا چھپیدا نہیں چھپایا
ساڈے وِچوں جس دے پاسوں نکل پیالہ آوے — اُسنوں مار مکا دے حاکم سانوں داس بناوے

کہے داروغہ سبھناں تائیں دیو تلاشی سبھے   ویکھ لواں مَیں اوہ پیالہ کِس دی چھٹوں لبھے
جِس دے پاسوں نکل آوے کرے غلامی ساڈی   سبھناں دی پھر ساڈے ہتھوں چھُٹے جند تساڈی
اُن چھٹاں کھیں چھیری کر کے سبھناں جھاڑ وکھایا   جھاڑی چھٹ جو چھوٹے والی نکل پیالہ آیا
ویکھ پیالہ سبھناں بھائیاں بستر بار اُتارے   ڈِگے تڑف زمین دے اُتے مارن لگے نعرے
چھٹاں لوچ اُن بھرا کے کھوتے پھر لدائے   نال داروغے دے اوہ بیٹھے طرف شہر دے آئے
لے داروغہ سبھناں تائیں کول یوسف دے آیا   ہتھ بنھ دھرتی اُتے ڈِگا سبھناں سیس نوایا
ویکھ اہناں نوں یوسف کہندا کیتی جے بُریائی   اساں تساڈے نال جو کیتی بہت وڈی بھلیائی
کہے یہودا مالک ساڈے کی کچھ آکھ سنائیے   اپنا آپ تساں دے اگے کیکوں پاک کھڑائیے
ایہ بُریائی اللہ ساڈے سانوں جیا دکھائی   کر کے رکھ غلام اساں نوں حاضر سبھے بھائی
یوسف کہے یہودا تائیں وطن جاؤ سب بھائی   کرے غلامی اوہو بھائی جِس نے چیز چرائی
کہے یہودا مالک میرے کیونکر پیو کول جاواں   باہجوں چھوٹے بھائی اُسنوں کیکر مُنہ دکھاواں
جان جو اُسدی نال اُس بچے واہڈی بدھی سائی   اُسنوں ویکھے نال نہ ساڈے ہوسی جان ہوائی
غم دی مار کٹاری مَیں کیوں اُسدی جان گواواں   نال غماں دے جیتی والیں اُسنوں قبرے پاواں
اگے یوسف لبھدا ناہیں کھاہدا کِسے بلائی   باپ ساڈے ہُن اس بچے نال بہت پریت لگائی
پہلی واری حکم تساڈا اُس نوں جا سنایا   ایس بچے نوں وچ مصر دے حاکم نے سدوایا
جے مَیں اُسنوں پاس پتا دے ہرگز نہ لے جاواں   اوڑک توڑی دوسی مَیں پیو اپنے دا ہو جاواں
رو رو منتاں کرے یہودا عرض سُنیں توں میری   بدلے چھوٹے بھائی دے مَیں کراں غلامی تیری
اُسنوں گھلو نال بھراواں پاس پتا دے جاوے   اک وچھوڑے والی اُسدی اگ جا بجھاوے
باہجوں چھوٹے بھائی دے مَیں کیکر اُس وَل جاواں   اکھیں ویکھدیاں مُڑ اُسدی جان دکھاں وچ پاواں

یوسف دا بھراواں اُتے ظاہر ہونا

جاں پھر یوسف تھم نہ سکیا نیر اکھیں بھر آئے   بھائیاں وچوں مصری سارے اُس نے باہر کڈھائے

ہو اکلّا بھائیاں اُتّے یُوسف ظاہر ہویا   پھر کی اگّ وچھوڑے والی یُوسف پھُٹ پھُٹ رویا
یُوسف کہے بھراواں تائیں بھائی میں تُہاڈا   سچی گل ہُن دسّو مینُوں زندہ ہے پیو ساڈا
ایہ گل سُن کے اُسدی اگّوں دین جواب نہ کائی   دیکھ یُوسف نُوں کنب کھلوتے ہوش نہ رہیا کائی
یُوسف کہے بھراواں تائیں میرے نیڑے آؤ   تُساں تی ویچیا سی مینُوں دِل وِچ خوف نہ کھاؤ
دے تسلّی یُوسف کہندا حکمت ہے ربّانی   ایتھے ربّ لیاندا مینُوں رکھی جان جہانی
ست ورھے دا کال زمین تے سچّے ربّ ٹھہرایا   جان تُساندی رکھّن کارن مینُوں مصر لیایا
گُذر گئے دو سال زمین تے پنج پچھّے ہور بھائی   ہُن نہ کوئی کھیتی بیجے نہ پھل کھاوے کائی
مینُوں بھیج تُساڈے اگّے ربّ بھلا ہے کیتا   ایس زمین دے اُتّے اُس نے کھوج ساڈا رکھ لیتا
دیکھو وڈّی حکمتی سانُوں جیون دِتّا سائی   ایہ نہ وس تُہاڈے بھائیو ایہ سی کھیڈ خُدائی
مینُوں دیس مصر دا حاکم سچّے ربّ بنایا   نالے وڈّا شاہ مصر تھوں مینُوں چا ٹھہرایا
یُوسف کہے بھراواں تائیں وطنے چھیتی جاؤ   جا کے باپ میرے دے اگّے میری خبر سُناؤ
پہلوں جا کے باپ میرے نُوں دیو سلام جو بھائی   پِچھّوں آکھو دیس مصر وِچ یُوسف سدّا سائی
جا کے آکھو ویکھ آئے ہاں زندہ یُوسف تائیں   سارے دیس مصر دا اُس نُوں ربّ بنایا سائیں
کُل قبیلہ لے کے اپنا مصرے چھیتی آوے   گوشن دی جو دھرتی چنگی ڈیرہ آن لگاوے
نے کے پُتّر پوتے اپنے نالے مال لیاوے   سب نُوں پالاں وِچ مصر دے تنگی مول نہ آوے
پنج ورھے دے کال جو رہندا ایتھے آن لنگھاؤ   نہیں تے ایس مصیبت اندر انّ کھنوں مر جاؤ
ہُن میں یُوسف کول کھلوتا ویکھو مینُوں بھائی   اوّل آخر میں تُساں نُوں ساری خبر سُنائی
تے ایہ پیارا کول کھلوتا میرا چھوٹا بھائی   گل وِچ لے کے اُس بچّے نُوں یُوسف رُنّا سائی
پھر گل لا کے یُوسف رُنّا سبھناں بھائیاں تائیں   مدّت پچھّوں وِچھڑیاں دا میل کرایا سائیں
ویکھ محبّت یُوسف والی دِل وِچ ہوئی تسلّا   رل کے نال محبّت بیٹھے میل کرایا اللہ

یوسف دا شاہ مصر نوں اپنے بھراواں دی خبر دینا

ایہ گل ساری شاہ مصر دے کنّیں پہنچی سائی
ہر اک کہندا یوسف دے ہُن آن ملے ہین بھائی

سنے امیراں شاہ مصر نوں سُن کے ہوئی شادی
ہر اک بل کے یوسف تائیں دِتے مبارکبادی

شاہ مصر کہے یوسف تائیں چھیتی کریں پیارے
کھِنے لد بھراواں دے نوں بھیج وطن توں سارے

سنے قبیلے پیو اپنے نوں میرے کول بلائیو
جو ہے نعمت دیس مصر دی میرے ہتھوں پائیو

دیکے گڈیں بھیج اُنہاں نوں ہُن اوہ وطنے جاون
سبھے بڈھیاں ننگر کُڑیاں گڈیں چاہڑ لیاون

چھڈن وست ولیو اجہڑا فکر نہ کرنا کائی
دیس مصر دی چنگی برکت ملے تساں نوں بھائی

شاہ مصر نے یوسف تائیں جاں ایہ حکم سنایا
دیکے گڈیں خرچ سفر دا یوسف پلے پایا

سب نوں اک اک جوڑا کپڑا یوسف دِتا سائی
تن سو نقدی تے پنج جوڑے دِتے چھوٹے بھائی

دیس مصر تھیں لے سوغاتاں کھِنے دس لدائے
راہ دے خرچ لئی دس کھوتے ہور تیار کرائے

٢٠ ایہ وہ کھِنے نال سوغاتاں لئو تے کرو نہ دیری
جا کے آکھو یوسف نے ایہ نذر گھلی ہے تیری

جا کے کہیو باپ میرے نوں لیکے ٹُر دھاوے
رستے دے وچ ایہ سوغاتاں نال مزے دے کھاوے

راہ وچ تساں بھراواں کوئی جھگڑا مول نہ کرنا
چھیتی پہنچو نال محبت جا کنعان نے وڑنا

یعقوب دے پتاں دا کنعان وچ وڑنا تے باپ نوں یوسف دی خبر دینا

یوسف کولوں رخصت ہو کے وطنے پہنچے بھائی
پہلاں جا کے یوسف والی ساری خبر سنائی

اج توڑی ہے یوسف زندہ اکھیں ڈٹھا سائی
دیس مصر دا ہے اوہ حاکم اس وچ شک نہ کائی

ایہ گل سن کے پتاں کولوں درد پتا نوں ہویا
گل تساڈی نہیں ایہ سچی کاہنوں جھوٹ بنایا

یوسف والیاں ساریاں گلاں پیو نوں آکھ سنایاں
اوہدے ولوں ایہ سوغاتاں نذر تیری نے آیاں

ویکھ سوغاتاں دل خوش ہویا جان جُثے وچ آئی
ایہو بس ہے میرا پُت جو ہُن تک زندہ سائی

پھر یعقوب پتاں نوں کہندا اُٹھو اِتھوں جاواں   مر تے تھوں نیں نہالاں یُوسف نال کلیجے لاواں
کر کے حکم یعقوب پتاں نوں ڈیرہ تُرت لدایا   ڈیرہ لے کے اُس جگہ تھیں بیر سبع وچ لایا
اضحاق پتا دے مالک اگے جا کے نذر چڑھائی   راتیں سُفنے دے وچ اُسنوں ڈِتّا ربّ وکھائی
کہے یعقوب میں حاضر بندہ یا ربّ حکم سُنائیں   تاں میں جاواں دیس مصر نُوں نال چلیں توں سائیں
کہے خداوند نہ ڈرمولوں نال تیرے میں جاواں   اُس جاگہ وچ میں تُسانوں وڈی قوم بناواں
ایتھوں چلیں نال خوشی دے نال تیرے میں جاواں   اُس جگہ تھیں صحیح سلامت تینوں پھیر لیاواں
یُوسف انکھیں تیریاں اُتّے جاں پھر ہتھ لگاوے   غم دا دُور انھیرا ہووے جانن تینوں آوے

یعقوب دا مصر نُوں جانا

کہے یعقوب پتاں دے تائیں ہرگز ڈھل نہ لاؤ   سبھے بُڈھیاں ننگر کُڑیاں گڈّیں تُرت چڑھاؤ
جتھرا مال کنعانوں اُنہاں پیدا کیتا سائی   سبھ لدّ گڈّاں دے اُتّے مصر چلّے کر دھائی
لے قبیلہ ہور چوپائے وچ مصر دے آیا   کر کے حکم یہودے تائیں اگو چا بنایا
اگو ہو یہودا ٹُریا لے گوسن وچ آیا   پہنچ گئے اوہ صحیح سلامت ڈیرہ جا لگایا
جا یہودے یُوسف اگے سارا حال سُنایا   چڑھ کے یُوسف گڈّی اُتّے مِلن پتا نوں آیا
حاضر پاس پتا دے ہویا لا گل اُسنوں رُنّا   یُوسف پاس پتا دے روندا مِلیا جیریں وچھنّا
اسرائیل یُوسف نُوں مِلیا پھیر مِلی زندگانی   بدلوں باہر جیویں چن آوے لگی لو جہانی
میں جاتا سی وچ جنگل دے کھادا کسے بلائی   تینوں پھیر مِلن دی تیری آس اُمید نہ سائی
ہُن میں مرساں نال خوشی دے ربّ مِلایا تینوں   غم دا جھاڑ ہُن لتھا میرا ربّ وکھایا مینوں
یُوسف باپ تائیں اُٹھ کہندا ایہہ ہُن مرضی میری   شاہ مصر دے اگے جا کے خبر کراں میں تیری
جا کے آکھاں شاہ مصر نُوں باپ میرا ہُن آیا   لے کے ٹبّر ہور چوپائے گوسن ڈیرہ لایا
جاں پھر یُوسف شاہ مصر نُوں ساری خبر سُنائی   کھڑ کے نال اپنے پنج بھائی حاضر کیتے سائی

شاہ مصر اُہناں نوں آکھے دسّو آگے ساڈے ۔ ساری گل دسّو ہن سانوں کیہہ روزگار تہاڈے
موڑ جواب اُہناں نے دِتّا شاہ مصر دے تائیں ۔ اجڑ چارن کم اساڈا مُڈھ قدیموں سائیں
اُجڑ دیس گیا ہے ساڈا آفت آئی ڈاہڈی ۔ سُکّے گھاہ درخت زمین توں ہوئی ویرانی ساڈی
چھڈ وطن نے سب چوپائے ایتھے آئے سائیں ۔ دے گوسن دی دھرتی سانوں اوتھے چاوسائیں
شاہ مصر کہے یوسف تائیں ایہہ گل سُنی پیارے ۔ بھائی تیرے سب قبیلہ پاس آئے ہن سارے
دیس مصر دی چنگی دھرتی دیساں اُہناں تائیں ۔ گوسن والی دھرتی دیو وِچ اِہناں چاوسائیں
سبھناں وِچوں جو کجھ تیلے ہین جوان تہاڈے ۔ اوہ جوان دیوہن سانوں اجڑ چاران سلگے

شاہ مصر دے سامنے یعقوب دا حاضر ہونا

نال پتا نوں لے کے یوسف شاہ دے اگے آیا ۔ شاہ نوں دے یعقوب اسیساں تیرا راج سوایا
شاہ مصر کہے دس اسانوں کتنی عمر تساڈی ۔ کہے یعقوب مسافر دُکھیئے اک سو تیہہ گذاری ۱۳۰
پیو دادا سب نال خوشی دے اندر گورسمائے ۔ ہیرے سال عمر دے جھڑے دُکھاں نال وہائے
دے کے پھیر اسیساں شاہ نوں باہر حضرت آیا ۔ گوسن دی اُس دھرتی اندر محکم ڈیرا لایا
باپ بھائیاں دا گوسن اندر پایا سب قبیلہ ۔ ہو گئے مال پیارتھدا اے یوسف نیک وسیلہ
گوسن دے وِچ صاحب بیٹھے اسرائیل وڈھایا ۔ اوتھے ہو گئے سال ستاراں موت پیالہ آیا
اسرائیل دا موت دیہاڑا جاں پھر نیڑے آیا ۔ اوسے ویلے یوسف تائیں اُس نے پاس بُلایا

یعقوب یوسف نوں قسم دیندا اے پئی مینوں مصر وِچ نہ دفنائیں

کہے یعقوب یوسف نوں مینوں ایتھے نہ دفنائیں ۔ ایتھوں لوتھ میری توں کھڑ کے وِچ کنعان پچائیں
پھر یعقوب یوسف نوں کہندا قسم میرے کول کھائیں ۔ پیو دادے دیاں گوراں اندر مینوں جا دبائیں
ہُن توں قسم کھائیں جے یوسف ہووگ تسلّی میری ۔ کھادی قسم پیو دے اگے گل ہووےگی تیری

اک دن یوسف مجلس اندر بیٹھا کردا کارے
وتی خبر کسے نے تیرا پتر اج قبر کنارے

افرائیم منشی لے کے ملن پتا نوں آیا
ہوئی خبر اگے جا اس دی حضرت یوسف آیا

ہوش سنبھال پلنگ تے بیٹھا یوسف وڈا ڈیرے
باہوں پکڑ پتا نوں کہندا ہونگرا پتر میرے

جاں یعقوب نے ڈٹھے بچے پچھے یوسف تائیں
نال تساڈے کیش بچے ایہنوں اکھ سنائیں

یوسف کہندا بچے میرے عرض سنی پتر میرے
ایتھوں چلاں ایس جگہ وچ بخشے اللہ تیرے

ایہ گل سن کے دل خوش ہویا کہندا یوسف تائیں
باہوں پھڑ کے دونویں بچے میرے کول لیائیں

نہیں ہو یوانگا برکت یوسف دوہاں بھراواں تائیں
ہو گئی بردا وستہ میری اکھیں دسدا ناہیں

تیرے ڈیکھن دی اے یوسف آس امید نہ سائی
کر کے رحم اللہ تے تیری ایہ اولاد دکھائی

یوسف پکڑ منشی تائیں سجے پاسے کیتا
افرائیم نوں کھبے پاسے کھڑا کیتا چپ کیتا

چھوٹے دے سر سجے ہتھ نوں حضرت پھیر لگایا
کھبا ہتھ منشی دے سر اس نے چا ٹھہرایا

پھیر کہیا اس یوسف تائیں توں سن میرا پتا
ابراہام اضحاقے والا اللہ بیلی تیرا

جیہڑے مالک سب بریاں توں مینوں چا بچایا
ایہناں دوہاں جواناں دے سر رکھے اپنا سایا

پھیر یعقوب یوسف نوں کہندا بات میری من لائیں
نام جو میرے پیو دادے دا ایہناں چا دھرائیں

ہن میں کوچ جہانوں کرساں موت میتوں لیجاوے
بچھے میرے رب تساں نوں پھیر کنعان بلاوے

پھر یعقوب نے سبھے بیٹے اپنے پاس بلائے
انت سمے جو ہوون والی ساری خبر سنائے

جاں یعقوب نے برکت بخشی ہر اک بیٹے تائیں
مڑ یہودا تائیں آکھے پاس میرے نوں آئیں

وچ نبوت مالک میرے جو فرمایا مینوں
ایہ جو سب بخشیں وڈی برکت دیاں یہودا تینوں

تیرے بھائی سبھے ہووا کرن غلامی تیری
سر نہ جھکے دشمن تیرا یاد رکھیں گل میری

تیرے ہتھوں نہیں ہووا راج ڈنڈا نہ جاوے
تائیں راج جائیگا تیتھوں جد کہ سیلاہ آوے

اس دے پاس اکٹھی ہو کے ساری خلقت آوے
راجا پرجا اعلیٰ ادنیٰ اس تھوں برکت پاوے

ہن میں باپ دادے کول جاواں بات میری من لاویں
ایتھوں لوتھ میری نوں کھڑ کے وچ کنعان دبائیں

جتھے ابراہام سرہ نوں ہیسی قبرے پایا   اوتھے بیوہ صحاق میرے نے ربقہ نوں دفنایا
اوسے قبر خانے دے اندر لیاہ دبی سائی   ایتھوں مُڑ کے لوتھ میری نوں اوتھے دین پچائی
جاں یعقوب یوسف نے تائیں سارے حکم سنائے   ہو کے رخصت ایس جہانوں پہنچے جا درگاہے
منہ پتا دے اتے یوسف جاں پھر ڈِگا سائی   نال محبت چُمے اُس نوں روندا اُبھے ساہی
وید حکیم اکٹھے کیتے چھیتی گھل سپاہی   کھندا باپ میرے دے اندر بھر وسو گندھان بھائی
دِن ستاراں مصری اُسنوں روندے رہے بھائی   لیکے لوتھ پتا دی یوسف اوتھوں کیتی دھائی
سبھے بھائی نال یوسف دے لوچ کنعان لے آئے   گور خانے وِچ پیو دادے دے حضرت جا دفنائے
جو فرمایا باپ یوسف نوں ا‌ونویں کیتا سائی   ہو کے رخصت ایس جگہ تھیں مصر آیا کر دھائی
ڈر دے یوسف کولوں کہندے پھر مُڑ اسدے بھائی   ہُن اِس ساتھوں بدلہ لینا باپ جو ہو یا راہی
دساں بھراواں یاس یوسف دے ایہہ گل آکھ سنائی   مرن تھوں پہلاں باپ اساڈے دِتا حکم سنائی
ایہہ گل کہنی یوسف تائیں بہت کرو مہربانی   اوگن جہڑا ہویا ساتھوں بخشو نام ربانی
اساں جو نال تساڈے کیتی بہت وڈی برائی   ایہہ برائی سانوں یوسف بخشو نام خدائی
سُن کے گل بھراواں والی روندا اُبھے ساہیں   آن ڈِگے اوہ یوسف اگے مارن لگے ڈھائیں
پھر مُڑ کہندے یوسف تائیں چاکر اسیں تساڈے   بھائی نام اللہ دے بخشو سب قصور اساڈے
یوسف کہندا ڈرو نہ میتھوں ہیں وِچ خودی نہ کائی   نال تساں جو میرے کیتی حسدوں وددھ برائی
بدی دے وِچوں نیکی کڈھی واہ سبحان الٰہی   کر کے اوس وسیلہ میرا خلقت چا بچائی
یوسف کہندا ڈرو نہ میتھوں میتھوں بہت پیارے   ستے تہاڈے بال بچے دے اینھے پالاں سارے
یوسف جدوں تسلّی دتی سبھناں بھائیاں تائیں   اسرائیل دے بیٹے سارے لگے رہن اُتھائیں
یوسف اِک سو دس سال دی اچھی عمر گذاری   ایس جہانوں فانی حضرت لگے کرن تیاری
کہندے سد بھراواں تائیں موت میرے سر آئی   میرے پچھے آپ تسانوں کرسی یاد الٰہی
ایس مصر تھیں وس زمینے رب کھڑیگا بھائی   جہڑی ساڈے پیو دادے نوں اللہ بخشی سائی

یوسف کہے بھراواں تائیں قسم میرے کول کریو | جیہنے کرسی رب نال اپنے ہڈیاں میریاں کھڑیو
ہو کے اک سو دس ورہیاں دا جاں پھر حضرت مریا | بھر کے نال سوگنداں اُسنوں وچ صندوقے دھریا
قصہ لکھیا یوسف دا ایں نال سہائتا تیری | مشکل سب دی حل کریں توں حل کر مشکل میری
قصہ وچ پنجابی بولی بندے ایس بنایا | تھوڑا حال یوسف دا لکھیا جو کجھ ہتھ اسنوں آیا
عرض قبول کریں بندے دی رحم کریں رب سائیں | یا رب ساری بھُل چُک بخشیں ایس بندے دیاں نائیں
دنیا والے جھوٹے قصے نہ کوئی پتہ نشانی | قصہ یوسف والا سچا وچ کلام ربانی
نال خوشی دے بھائیاں چا فرمایا امیر کنائیں | بائبل وچوں یوسف والا قصہ نظم بنائیں
قصہ لکھیا یوسف والا اس بے علم بیچارے | سبھے بھائی بھُل چُک بخشو قدمے چھپے لگا سارے

جواہرداس ہے بندہ تیرا نال لہو مُل لیتا
تیرے ہتھوں یسوع پیارے پریم پیالہ پیتا

تمام شد

پی۔ آر۔ بی۔ الیکٹرک پریس لاہور میں
باہتمام
مسٹر ڈی۔ ایس۔ کے فضل پرنٹر و پبلشر
سیکرٹری پنجاب ریلیجس بک سوسائٹی انارکلی لاہور
چھپ کر شائع ہوئی۔